EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/12/2014 a les 10:00

Rastres

No sé si alguna vegada us ha passat que observeu una imatge o escolteu una cançó i, de sobte, sentiu una olor que us hi apropa. És com si exercitant un dels vostres sentits en despertéssiu, automàticament els altres. Això, just, és el que vaig sentir davant les escenes del film *Rastres de sàndal*, una història a mig camí entre l'Índia i Barcelona que fusiona les aromes de les espècies de colors dels mercats indis amb el regust de sal del Mediterrani. Una història de com les nostres vides canvien en instants breus (massa breus a vegades), com allò que vivim modifica, gairebé genèticament, qui som i a on creixem i, com l'instint de supervivència ens fa, a vegades, sobreposar-nos a les situacions més cruels.

Rastres de sàndal ens explica la història de la Mina i la Sita, o la Mina i la Paula, dues germanes separades a la força que es retroben anys més tard. L'una s'ha passat la vida buscant l'altra i aquesta altra ni tan sols coneixia els seus orígens. La història, amb el dramatisme propi de les històries dramàtiques com aquesta, no és sinó un exemple que, a vegades, la vida ens "convida" a fer girs inesperats que acaben influenciant en qui som i com construïm el nostre futur. Com veiem i repensem el món i com l'interpretem a partir d'aleshores. Per bé o per mal.

Dia sí i dia també, tots nosaltres juguem a la lectura del "tria la teva aventura". No sé si recordeu aquesta famosa col·lecció de llibres, que donaven la possibilitat de retrocedir dues pàgines endarrere o avançar-ne tres endavant depenent de l'acció que volguessis triar. Ser Déu per un moment, amb l'oportunitat de tornar enrere si el resultat final no ens convencia. En definitiva, aprendre a decidir ja de ben petits.

La vida real ens fa actuar d'una manera similar: escollint, descartant, redireccionant-nos, reciclar-nos,? Això sí, sense retorn. I, a vegades, el cert és que estem segurs d'equivocar-nos, ens penedim del camí que no hem escollit, triariem tornar a la pàgina 3 i començar de nou. O, a l'inrevés, no podem parar de pensar que bo que va ser prendre algunes decisions, encara que en el seu moment doloroses, que ens han portat fins aquí. La gestió dels camins que anem fent i desfent són decisions personals molt més complicades que les que proposava aquell "tria la teva aventura". Però són, també, estratègies de creixement personal que acaben confeccionant-nos amb personalitat pròpia. Som el que ens toca viure i, n'hi ha que diuen, que vivim el que necessitem aprendre.

Per a la Mina i la Sita perdre's (parlant en clau fictícia, tot i que probablement amb alguns tints biogràfics de l'autora de la novel·la, Asha Miró) no va ser gens una decisió pròpia. Sinó més aviat tot el contrari, atzarosament cruel. Això no obstant, aprofitar el fet de trobar-se va convertir-se en la tria, l'acte reflex de passar de la pàgina 2 a la 4 baixant pel tobogan groc. Una oportunitat, al cap i a la fi. Com diria, Xesco Espar, ex entrenador d'handbol del Barça i home reciclat en el camp del *coaching:* "un obstacle convertit en oportunitat". Un repte. El repte de tornar a mirar allò que ens envolta d'una manera que mai havíem vist abans. No perquè hagi canviat el fons, no perquè hagi canviat la forma, no perquè tot sigui d'un color diferent... sinó perquè nosaltres no som la mateixa persona que quan vam decidir seguir la nostra aventura... per aquella via i no per la del costat.